

Ilegální náklad

Celým domem se šířila vůně fazolové omáčky. Žena si rukou přidržela plavé vlasy a naklonila se nad hrnec. Několikrát promíchala plovoucí lusky a olízla vařečku. Po krátkém přemýšlení se natáhla po dřevěné peprince a trochu z ní do jídla odsypala. Spokojená se svojí prací si utřela ruce do zástěry a začala na stůl rozkládat talíře.

„Mmm... tu dobrotu je cítit až na dvoře.“

Vedveřích se objevil starší šarmantní chlap oblečený v hedvábné košili s károvaným vzorem šitým trpytivými nitěmi. Přistoupil k ženě, objal ji a políbil na tvář. Polichocena kucharkaseus mála a opět ovala polibek.

„Kde jsou kluci?“ zeptal se.

„Ještě trénují na mýtině v lesíku. Myslím, že máme chvíli pro sebe, co říkáš, miláčku?“ ruce mu sklouzly k jejím bokům a její šíjí začal obdarovávat vášnivými doteky rtů.

„Počkej... mohou se každou chvíli vrátit a navíc už je prostřeno.“

„Ještě seněk jaký čas zdrží. a oběd počká,“ pokračoval neodbytně v hlazení, ale jeho ruce se jinak necpodařilo zastavit.

„Lysandře, řekni mi, proč stále s chlapci trénuješ? po tom, co ti bylo dopřáno božího daru a vyléčil ses, jsem doufala, že s tou magií v rodině bude konec. Že budeme žít normálně. Ale poslední měsíce neustále trénujete, měl jsi opět setkání v Ife a posel zemana Ladislava se po tobě často shání.“

„Silvie, mé znalosti nám do domu přináší peníze. a to není všechno. Právě díky tomu, co všechno jsem naše děti naučil, dosáhly úspěchu a Yanisovi se podařilo přinést lék na moji chorobu. Nebýt toho, už bych dnes nemusel být mezi živými.“

„Ale nebýt magie, je tu s námi dnes i Yorgos. na to asi zapomínáš. Všichni tři se hnali do světa za záchranou tvého života a on o něj přišel.“

„Nevyčítej mi to! o tom jsem se již bavili mnohokrát. Sám se rozhodl vycestovat. Nevíme, co s ním je a stále je naděje...“

„Myslíš, že když se tu neobjeví čtyři roky, najednou zaklepe na dveře?“ v její chočích se zaleskly slzy. „Období tvé nemoci bylo pro mě velmi bolestivé. Nevěděl jsem, jestli seněk který z našich synů ještě někdy vrátí. Každý den jsem trnula, jestli do druhého dne nepřijdu i o tebe...“

Z oka se jí vykutálela slza. Hned za ní další. Lysandros jsilně objal. v duchu se mu promítala minulost i budoucnost a na jazyk mu nepřicházela slova, kterými by uměl manželku utěšit a ujistit, že bude všechno v pořádku. Neustále se mu vynořoval cíl, který se mu už jednou rozplynul, ale opět ho má před sebou...

„Jdu zavolat chlapce na oběd,“ řekl a věnoval jí tvář i další něžný polibek.

Když vyšel ven, urputně přemýšlel. Svou ženu a tři syny miloval z celého srdce, ale věděl, že má poslání. Zasvětil mu celý život, celé studium a koneckonců, proto i vycestoval z Alendosu do Kalevy.

Vzpomínal na své první setkání se Silviou, když byla ještě dívkou. na její krásný pohled, šaty a jak mu toto setkání změnilo život. Jakožák na Amaratosově univerzitě v Alendosu by nikdy neřekl, že si někdy založí rodinu. Věděl, že by mu to bránilo v jeho záměrech. a dnes tomu čelí.

Jeho myšlenky se přesunuly do dob, kdy v náručí držel jejich nejmladšího syna, Yarila. Uspával ho a vyprávěl mu příběhy, jak jednou se svým bratrem bude poznávat svět. Pohlédl do dále a zaposlouchal se do zvuků přírody. Byl krásný letní den, který jako by k němu promlouval přes stébla trávy tančící ve vánku a zpěv ptáků na stromech. Najednou dostal nápad...

„Yarile, Yanisi, pohov!“ zavelel Lysandros rázným hlasem.

Mladí kouzelníci sedící na mýtině v trávě začali procítat z meditačního transu.

„Výborně! Je vidět, že své soustředění stále zlepšujete. Když jsem sem přišel, zkoušel jsem vás vyrušit, ale drželi jste se dobře. Musíte sedět a soustředit se nejen v uzavřené místnosti, ale také v přírodě, která na vás působí. Ať už jsou to zvuky nebo doteky, nesmíte se jim nechat odpoutat. Jen tak se naučíte sesílat zaklínačla i během rušných chvil, v boji nebo na koni.“

Yanis a Yaril zůstávalive své meditační poloze a pozorněposlouchalioťce.

„Matka připravilaoběd. Dřívě, než se na nějodebereme, vám ale chci něcořít,“ předtím, než pokračoval, nasucho polkl. „Chtělbychpoznat ty, kteří s vámi cestovali. Víím, uplynuly už dva roky, cojstese s nimi rozloučili a měljses to říctdřív, ale uvědomiljses si, že i díky nim jses dnes tady. Chci je vidět a poděkovatjimosobně.“

Yaril, zaražený otcovými slovy, se podíval na Yanise, kterémuse také zdálo otcovo přánípodezřelě.

„Dlouhojses s nimi nemluvili,“ přerušil ticho Yanis. „Majísvůj vlastní život a každý je někdejinde. Myslím, že nenítřeba, abysjimpoděkoval.“

„Prostě je přiveďte do Skaliny a nejlépeconejdřívě. Přeji si to. To nestačí?“

Po otcových slovech nastalo opětkrátké ticho plné smíšenýchmyšlenek.

„Hůrka,“ řeklYaril, „odkudpocházíEgil, je pouzeněkolik dní cesty odsud. Vyhledám ho a poptámse i na Rynn. Znamená to, že pro nás chystáš úkol?“

Lysandros váhal s odpovědí a sklopil zrak k zemi.

„Ale mámě to zatímneříkejte. Zůstaňmeradějipři tom poděkování.“

„V tom případě,“ zapojil seYanis, „půjdu i já po mého druha Hilmara. Prozrad' nám, jaký je to úkol?“

„Všechnose dozvíte, až je přivedete ...“